

A flegmatikus személyiségtípus

Jelmondat: „Lassan járj, tovább élsz!”

A flegmatikus személyiségtípust arról vesszük észre, hogy először nem vesszük észre. Ennek oka az, hogy semmi kirívó nincs rajta. Megjelenése, tekintete, beszéde kifejezéstelen, jellegtelen, öltözéke **viasszafogott**.

Akárcsak a kolerikus, a flegmatikus személyiségtípus sem egy érzélgős alkat. Érzelmei nagyon lassan alakulnak ki, és nem is igazán mélyek. A flegmatikusnak nincsenek erős kitörései sem negatív, sem pozitív irányban: ritkán esik kétségbe, de lelkesnek sem sűrűn látod. A legtöbbször egykedvű, **higgadt, kiegyensúlyozott**. A többi személyiségtípus szerint a flegmatikus túlságosan földhözragadt, viasszafogott. Ennek magyarázata abban keresendő, hogy – a melankolikushoz hasonlóan – képes külső megfigyelőként szemlélni a világ eseményeit. Míg azonban a melankolikus személyiségtípust folytonosan aggasztja, amit lát, addig a flegmatikus **nyugalmát nehezen lehet megzavarni**. Kedvenc szavajárása: „hát..., talán..., nem is tudom..., nekem mindegy...” stb.

A flegmatikus egy igazi galamblelkű személyiségtípus, aki senkit nem bántana meg, és mások között is elsimítja a konfliktusokat. Csak él bele a világba, hálásan fogadja, amit kap, nem rágódik a múlton, és nem aggódik a jövő miatt. Legszívesebben csak szemlélődik és ábrándozik. A flegmatikus személyiségtípus nem kapkod, nem ideges, és szinte sosem emeli fel a hangját.

E személyiségtípus érdeklődését viszonylag kevés dolog kelti fel, ám ezekkel **elmélyülten** foglalkozik. Mivel azonban szerényen meghúzódik, ő az, akiről az első beszélgetés alatt azt sem néznéd ki, hogy belemegy a hideg vízbe, aztán később valaki mástól megtudod, hogy tart néhány úszó világcsúcsot. Azt a néhány területet ugyanis, ami képzeletét megmozgatja, az átlagembert messze meghaladó kitartással, akár a megszállottságig tudja művelni. Nem véletlen, hogy a flegmatikus személyiségtípusok között találunk szupermaratonni futókat, sakkmestereket, golfozókat ugyanúgy, mint csillagászokat, számítógépes zseniket, irodalmárokat, jogászprofesszorokat vagy épp híres gyűjtőket.

A flegmatikus személyiségtípus felfogásában, ítéletalkotásában, szóhasználatában is „**kényelmes**”, vagyis tömör, velős, tárgyilagos. Emlékezete, figyelme hiányos, mert a legtöbb dolog hidegen hagyja. Sokszor a gondolataiba mélyed, és ráérősen pörgeti a kerekeket.

A flegmatikus személyiségtípus általában **jó hallgatóság**, néha maga a megtestesült lelki szemetesláda. Kapcsolataiban legtöbbször nem ő a kezdeményező, és nem is ő szakítja meg a köteléket. Két kapcsolat között jól viseli a magányt, hisz sok barátja van, és kedvenc tevékenységeivel is végtelen időt tud elszöszmötölni. Amikor pedig új ismeretséget köt, könnyen **alkalmazkodik** a megváltozott helyzethez (mindaddig persze, amíg az nem lesz túl kényelmetlen számára).

Ez a személyiség típus hűséges, de elkötelezettsége néha csupán felszínes. Előfordul, hogy a flegmatikust elsősorban a megszokás motiválja egy kapcsolatban. A problémákat békés egykedvűséggel kezeli: „Úgy még sosem volt, hogy ne lett volna valahogy.” A **feszültséget sokáig tűri**, és mivel nem akar konfliktust, nem mondja ki nyíltan sem az igényeit, sem a problémáit. Amikor azonban „betelt a pohár”, akkor vagy némán lelép, vagy „hirtelen felindulásból” elkövet valamit.

A flegmatikus személyiség típus általában **meg van elégedve a saját életével**, nincsenek nagy vágyai. Akár egészen apró dolgoknak tud is örülni, bár ezt nehezen mutatja ki. Sokak szerint komoly nehézséget okoz, ha meg szeretnék lepni valamivel. A családtagjai jól teszik, ha nagyon fülelnek: nála egy csendes „elmegy”, vagy „nem is olyan rossz ez a pulcsi” jelentése: „ezt szeretném Karácsonyra”.